

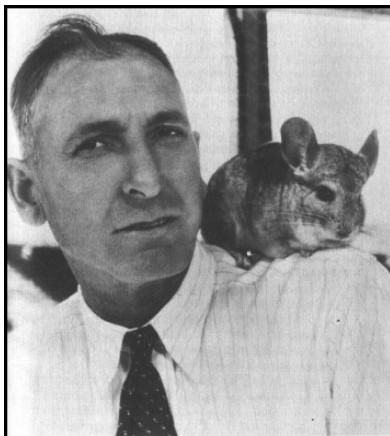
A csincsilla története nem háziállatként kezdődött.

Csapatokba verődve, a hegyekben bújkálva élték éjszakai életüket. Nevüket a CHINCHA indiánokról kapták, akik vadásztak rájuk, húsvatukat megették, bundájukat pedig ruhaként használták.

Amikor a Spanyolok leigázták a Chincha indiánokat az 1500-as években, fölfedezték ezeket a kis szőrgombócokat és miután megérintették a szőrüket, úgy találták, hogy megfelelőek lesznek egy jó bunda elkészítéséhez. A csincsilla elnevezés is tőlük származik.

Európába az 1700-as évek végén és az 1800 évek elején a csincsillaszőr kabát elengedhetetlen kelléke volt a nemesi és jómódú családoknak. Egyetlen ilyen kabáthoz sajnos kb. 150 csincsilla bundája szükséges...

A XIX. század végére nagyon kevés csincsilla maradt vadon. A chilei kormánynak feltűnt, hogy a csincsilla a kihalás szélére sodródott, ezért törvényeket alkotott, hogy illegális legyen elpusztítani ezeket a szép kis rágcsálókat, és exportálni bundájukat. Ekkorra azonban már késő volt.

1918-ban egy bányamérnök, Mathias F. Chapman, aki Chilében dolgozott és ekkor látott először csincsillát, megvásárolt egy befogott példányt, és ezzel útjának indult a csincsilla tenyésztés.

Chapman engedélyt kért a chilei kormánytól, hogy csincsillákat foghasson be. A feladat nem volt könnyű, rengeteg engedélyt kellett beszereznie. A vonakodások ellenére 1923-ban Chapman megszerezte az engedélyt, hogy csincsillákat exportáljon.

Csapatot toborzott, vele együtt 24 fő indult neki az Andoknak, hogy megkezdjék a csincsillakeresést.

